

Den deprimerte klovnen

Sluttrapport

SLUTTRAPPORT 2020HE2-336944 Den deprimerte klovnen - kinodokumentar

Forord	3
Sammendrag	3
Bakgrunnen for prosjektet	5
Målsetting og målgruppe	6
Prosjektgjennomføring og metode	6
Resultater, vurdering av effektmål og resultatvurdering	8
Konklusjon og videre planer	12

Forord

«Den deprimerte klovnen» er blitt en sterk, nær, lett og inspirerende dokumentar om depresjon og håp. Et fint portrett av både et menneske og en kunstner.»

Rapporten er ment å gi et overordnet bilde av de ulike aspektene rundt prosjektet. Den skal tilby en forståelse av prosjektets måloppnåelse, og prosjektleders evaluering/konklusjon.

Mange har bidratt til å gjennomføre prosjektet; alt fra studenter ved Universitetet i Agder til fagpersoner innen helse, fra hovedpersonens venner og familie til afganske flyktninger i Barcelona, fra finansierer til filmfaglige rådgivere og ikke minst alle som har bidratt til produksjon og etterarbeid av filmen. Antall medvirkende for å få laget denne filmen, inkludert filmarbeidere, finansierer, frivillige og andre medvirkende, er over 100 stk! Mange har bidratt med sin personlige erfaring, sin fagkompetanse og helse- og filmfaglig rådgivning.

Stiftelsen Fritt Ord, Stiftelsen Dam gjennom Rådet for psykisk helse, Agder fylkeskommune, Vest-Agder fylkeskommune og Sørnorsk Filmsenter har alle bidratt økonomisk på prosjektet, og gjort filmen mulig å realisere.

Det er på sin plass å takke Rådet for Psykisk Helse ved Charlotte Elvedahl og Stiftelsen Dam for all støtte til prosjektet. De har bidratt både med økonomisk støtte og rådgivning i forbindelse med søknadsprosessen og omkring lansering og markedsføring av filmen.

«Den deprimerte klovnen» kunne ikke vært gjennomført uten deres støtte.

Sammendrag

Målsetting, målgruppe og bakgrunn for prosjektet

Filmene startet da regissør møtte Østrådal for å filme hans teateroppsetning som var basert på Østrådals egen depresjonshistorie. Regissør Wulff så raskt at det lå en større historie; Østrådal har en typisk depresjonshistorie, men har bearbeidet den på en unik måte. Depresjon er stadig et økende problem i Norge; blant unge og eldre. Det er fortsatt mye tabu og skam rundt disse plagene, og et av våre mål var å bidra til å redusere tabu rundt tematikken, og vi ønsket derfor å balansere humor og letthet inn i det alvorlige temaet.

Vår overordnede målsetting for begge prosjektene har hele tiden vært å bidra til at depresjon og tungsinn ikke skal ødelegge så mye for så mange. Målgruppen er hele befolkningen, unge og eldre.

Målet for visning har gått fra å skulle vises som kort tv-dokumentar, til kinoversjon. Inntil dagens dato har vi hatt 48 visninger. Koronapandemien har gitt visse begrensninger omkring visning. Første lansering var på kino, men hovedvekten av seere får vi ved strømming.

Effekt måloppnåelse

Tilbakemeldinger vi har fått vitner om at filmen treffer, og at målsettingen vår oppnås blant mange av de som har sett den. Filmene fungerer som en døråpner til samtaler om psykisk helse, personlige beretninger av pårørende og syke.

Det er ikke mulig å måle konkret effekt på et slikt prosjekt, men de tilbakemeldingene vi har fått er fra personer som representerer alle våre målgrupper. De er vitner om at filmen har en ønsket effekt på de som ser den, og så kan vi håpe og anta at det igjen vil ha positive ringvirkninger i de pårørende relasjoner filmen har berørt.

Vi har per i dag ikke lyktes å nå de publikumstall vi ønsket - ikke ennå. Her har koronasituasjonen med de restriksjoner som følger i Norge hatt store negative konsekvenser. Stengte kinoer, uvanlig lave besøkstall generelt på kino, og ikke mulighet for spesialvisninger og arrangementer har gjort det vanskelig å nå ønsket publikumstall de første månedene. Men vi jobber videre med visninger nå som samfunnet åpner mer opp.

Prosjektgjennomføring og metode

Filmprosjektet er gjennomført i tråd med aktuell fremdriftsplan. Vi har fulgt hovedpersonen Knut Østrådal i over to år i ulike settinger han har vært i, med relevante og viktige personer for han og samtidig har han delt åpent fra sitt liv. "Den deprimerte klovnen" er laget med ulike fortellergrep, som dokumentarisk og iscenesatte/gjenskapte scener. Vi har jobbet parallellt med å skape de ulike sekvensene. Det er i klipperommet filmen kommer til liv, og det har vært en spennende og krevende prosess for oss alle.

Det å jobbe med et sårbart emne krever stor bevissthet rundt hvordan en portretterer hovedpersonen; hvordan fremstilles han og hans historie, hvordan kan filmen og offentliggjøringen påvirke hovedperson i ettertid. Her har produksjonsteamet et stort etisk ansvar. Vi har jobbet tett sammen med Østrådal og hans nærmeste samt rådført oss med profesjonelle innenfor tematikken. Hovedpersonen vår er godt voksen, og har et brennende ønske om å bruke egen historie til fordel for andre. I etterarbeidet har vi hatt flere vurderinger om hva som skal med og hva som kan/bør utelates av hensyn til potensielle misoppfatninger blant seere som igjen kan bli vanskelig å stå i for hovedperson.

Resultater og resultatvurdering

Tilbakemeldingene vi har fått av personer som har sett filmen er utvetydig positive! Og sterke. Filmene har vist seg å være en «døråpner» for samtaler omkring psykisk helse, en trygg inngang for mange til å dele om egne utfordringer knyttet til depresjon. På bakgrunn av disse tilbakemeldingene vil vi påstå at filmen treffer slik vi ønsket da vi formulerte vår målsetting. Det sterkeste for oss er de personlige vitnesbyrdene - filmen har en umiddelbar kraft i at flere har turt å åpne opp om depresjon og tunge tanker. Første del av lansering er kino, men hovedvekten av seere vil nås ved lansering på strømmetjenester. Filmene har utvilsomt hatt en positiv effekt på de som har sett den. Blant publikummere er både personer med egne psykiske utfordringer og pårørende, gamle og unge, kvinner og menn. Tilbakemeldingene representerer også et slikt mangfold. Vi evaluerer disse tilbakemeldinger på en slik måte at filmene oppnår resultater/virkning som svarer til vår målsetting.

Oppsummering og videre planer

Vi er fornøyde med filmene, og tilbakemeldinger er gode. Den deprimerte klovnen hadde premiere i januar 2021, og var den nestmest solgte filmen på NF Kino Kristiansand hele den perioden filmen ble vist (6 uker). Den har også vært vist flere andre steder i landet. Vi hadde planlagt for en stor lansering og markedsføring, og visningsplaner i flere storbyer, men koronasituasjonen har gjort det vanskelig. Vi planlegger en ny runde med markedsføring og visninger av filmene når samfunnet åpner mer opp. Filmene gjøres tilgjengelig på Vimeo og andre plattformer. RfPH vil fortsette å prioritere markedsføring av filmene.

Bakgrunnen for prosjektet

Ideen til filmen ble til da regissør Christian Wulff møtte Knut Østrådal som har en ganske typisk depresjonshistorie, men som har bearbeidet den på en unik måte. Han sa ja til å dele historien med oss gjennom en dokumentarfilm.

Hovedkarakteren var 60 år da han ble deprimert. Dramalærer Knut Østrådal opplevde at gleden over å undervise forsvant, og han ble sykemeldt. Tilværelsen ble stadig mørkere, og til slutt isolerte han seg i leiligheten sin i over to år. Han betraktet livet sitt som over, men tok feil. Da terroren 22.juli 2011 skjedde fikk han et «mentalt elektroshokk», og det ble starten på veien ut av depresjonen. Han opplevde en nyvunnen mening med livet og fikk det godt. I årene som fulgte laget han en teaterforestilling om sin egen depresjon; «Depression the Musical». Regissør Wulff ble spurt om å filme denne forestillingen, og det ble starten på dokumentaren. Vi så raskt at hans historie egnet seg for film, og for hovedpersonen selv har det blitt en viktig del av en sunn psykisk helse å kunne bidra til å forbedre andres. Derfor bydde han på seg selv.

Depresjon er et økende problem i Norge, også blant eldre over 60 år. Andelen skoleelever med depressive symptomer har økt jevnt siden 2011. Cirka 10% av Norges befolkning er betydlige plaget med symptomer på angst og/eller depresjon. Hovedpersonen selv var i 60 årene da han brått «møtte veggen» og ble deprimert. Depresjon blant eldre virker til å være dårligere dokumentert, til tross for at det er et stort problem også i aldersgruppen 60+.

Opprinnelig var planen å lage en dokumentar på rundt 30 minutter. I 2019 inngikk vi samarbeid med Rådet for psykisk helse, og fikk innvilget støtte fra Stiftelsen DAM (den gang Extrastiftelsen). Underveis i prosjektet så vi en større og sterkere historie åpenbare seg, og vi øynet muligheten for å utvide det opprinnelige prosjektets form fra kort tv-dokumentar til full lengde kinodokumentar. Noe av bakgrunnen

for utvidet prosjekt var et par fantastiske tilskudd i persongalleriet og gripende sidehistorier som ville gjøre filmen sterkere og mer engasjerende for flere grupper av seere.

Et større prosjekt og økte ambisjoner ville kreve mer ressurser, og vi, i samråd med Rådet for psykisk helse, søkte om støtte til utvidelsen av «Den deprimerte klovnen» hos Stiftelsen DAM. Dette ble innvilget, og vi iverksatte prosjekt «Den deprimerte klovnen - kinodokumentar».

Målsetting og målgruppe

Vår overordnede målsetting for begge prosjektene har hele tiden vært å bidra til at depresjon og tungsinn ikke skal ødelegge så mye for så mange. Denne målsettingen har vært delt opp slik:

- Gi håp til mennesker i depresjon, vise at det er veier ut av den og at livet kan bli bedre.
- Bidra til åpenhet om depresjon/psykisk helse, slik at flere våger å fortelle sin historie uten skam.
- Påminne alle mennesker om at motgang og tunge stunder er normalt - og at det kan gå over.
- Gi pårørende/andre bedre forståelse av hvordan depresjon kan oppleves, og hvordan hjelpe.

Det som endret seg mellom «prosjekt kort-dokumentar» og «prosjekt kinodokumentar» er målsettingen omkring visning. Når det første prosjektet skulle være en kort dokumentar for tv-skjermen, så skulle det utvidede prosjektet «Den deprimerede klovnen - kinodokumentar» nå seere gjennom stort lerret på kino først - for så å gjøres tilgjengelig på tv/skjerm gjennom strømmetjenester. Med kinodokumentar kunne vi oppnå større oppmerksomhet rundt film og tematikk, og i større grad bidra til å sette større lys på psykisk helse.

Målet for kinovisningene har vært å sette opp visning i 5 av landets største byer i tillegg til visninger på en rekke mindre byer, med geografisk spredning.

Vi satte hele befolkningen som målgruppe 1. Det er en veldig stor målgruppe å forsøke å favne om, men tematikken er relevant, aktuell og gjenkjennbar for så mange ulike aldersgrupper. I tillegg gikk tidlige tilbakemeldinger på at Knut Østrådal og hans historie traff også de unge.

I tillegg til målgruppe 1 som er hele befolkningen, ønsket vi å rette markedsføring og visninger mot aldersgruppen 15-25 år og 60+ år.

Prosjektgjennomføring og metode

Prosjektet begynte som et mindre dokumentarprosjekt med mål om å lage en film på rundt 30 minutter. Den fremdriftsplanen og kalkyle som fulgte det prosjektet ble revidert da vi utvidet prosjektet til et full lengde dokumentar i 2020. Det første, korte prosjektet (2019/HE2-279340) mottok også støtte fra Stiftelsen Dam, men ble slått sammen med søknaden for utvidet prosjekt - det er dette vi rapporterer på nå. Begge prosjektene rapporteres samlet.

Prosjektet har latt seg gjennomføre uten nevneverdige endringer i fremdriftsplan. Siste opptak ble utført den dagen Norge stengte ned på grunn av covid-19, 13.mars 2020. Bildet til høyre er fra denne dagen, og viser Knut Østrådal og hans venninne Ingrid Juell-Moe. Deler av etterarbeidet har vært tilpasset de restriksjoner og anbefalinger som har vært til enhver tid. Vi så oss nødt til å utsette premiere på filmen, fra høsten 2020 til januar 2021.

Prosjektgruppen har bestått av en rekke kompetente fagfolk inn filmproduksjon. Vi har også hatt en god dialog med fagfolk innen helse og innen kommunikasjon. Deriblant et

par stykker som medvirker i filmen; hovedpersonens psykiater og Rådet for psykisk helse. De samarbeidene vi har hatt har alle vært av betydning for filmens utvikling og karakter.

Som skrevet i prosjektbeskrivelsen vedlagt søknad om støtte, så har vi benyttet ulike fortellergrep i formingen av historien. Vi har fulgt hovedpersonen Knut Østrådal i over to år i ulike settinger han har vært i, med relevante og viktige personer for han og samtidig har han delt åpent fra sitt liv. Vi har jobbet parallellt med å skape de ulike sekvensene. Grepene vi har benyttet i filmen har vært; dokumentariske, hvor vi har hatt intervjuer med Knut og fulgt han i hverdagen. Det har vært iscenesatte sekvenser, hvor vi har forsøkt å gjenskape situasjoner som for han var virkelige under depresjonsperioden. Og det har vært vist utdrag fra Knut Østrådals teaterforestilling som han laget basert på sin egen depresjon.

Det å jobbe med et sårbart emne krever stor bevissthet rundt hvordan en portretterer hovedpersonen; hvordan fremstilles han og hans historie, hvordan kan filmen og offentliggjøringen påvirke hovedperson i ettertid. Her har produksjonsteamet et stort etisk ansvar. Vi har jobbet tett sammen med Østrådal og hans nærmeste samt rådført oss med profesjonelle innenfor tematikken. Hovedpersonen vår er godt voksen, og har et brennende ønske om å bruke egen historie til fordel for andre. Østrådal er trygg i seg selv og sin depresjonshistorie. Han er idag robust - han vet tungsinnet kan vende tilbake, men han vet også at han kommer igjennom det. Utover hensynet til Knut Østrådal har det ikke vært spesielle etiske problemstillinger.

I etterarbeidet har vi hatt flere vurderinger om hva som skal med og hva som kan/bør utelates av hensyn til potensielle misoppfatninger blant seere som igjen kan bli vanskelig å stå i for hovedperson. Det er i etterarbeidet filmen kommer til liv, og det har vært en spennende og krevende prosess for oss alle for å klare å balansere alvor med humor, etiske vurderinger opp mot betydningen i filmen - alle vurderinger og valg med et punkt i mente; å ikke miste den viktige essensen i historien.

Vi har hatt flere mindre visninger underveis i prosessen med ulike personer tilstede, med påfølgende drøfting og/eller work-shop for å sikre både det filmatiske og det etiske.

De ansvarlige for gjennomføringen har hele tiden vært Malene Oppheim (produsent og prosjektleder), Christian Wulff (manus, regi, foto) og Rikard Amodei (foto). Christian Wulff sto opprinnelig som prosjektleder på prosjekt 2019/HE2-279340, men Malene Oppheim tok over prosjektlederansvaret midtveis i prosessen. Marius Smit og Jonas Kiplesund har begge jobbet med klipp og visuelle effekter på filmen, Adrian Dark fargekorrigering, komponist Marius Christiansen har laget musikken, og Esther Recordings har jobbet med lyd-etterarbeid.

I tillegg har andre aktører vært involvert i ferdigstilling av prosjektet med mindre oppgaver. Rådet for psykisk helse ved Charlotte Elvedal og Sørnorsk Filmsenter AS ved Kirsten Bonnèn Rask har også vært involvert i prosjektet gjennom hele prosjektperioden. Gode samarbeidspartnere har vært utrolig viktig for å kunne lage denne filmen.

Det har ikke vært avbrudd eller andre ekstraordinære utfordringer under prosjektperioden. Prosjektet har vært gjennomført i henhold til den fremdriftsplan og det budsjett som har vært gjeldende på tidspunkt for henholdsvis første og andre prosjektperiode.

Prosjektet ble påbegynt høsten 2018 av regissør Wulff, og opprinnelig plan var å lage en film på ca 30 minutter. Filmene ble underveis utvidet til en full-lengde dokumentarfilm på 69 minutter.

Fremdriftsplanen har vært forlenget underveis i prosjektperioden. Første gang da vi valgte å lage en lengre film, og av andre naturlige årsaker som blant annet covid-19 på senere tidspunkt. Planen har likevel fungert som en konstruktiv rettesnor underveis.

I tillegg til Stiftelsen Dam og Rådet for psykisk helse har prosjektet hatt solid støtte og samarbeid med Sørnorsk Filmsenter ved tidligere daglig leder Kirsten Bonnèn Rask, Agder fylkeskommune, og Vest-Agder fylkeskommune.

Resultater, vurdering av effektmål og resultatvurdering

Prosjektets resultat er den ferdige kinodokumentaren «Den deprimerte klovnen».

Til venstre er den offisielle filmplakaten, under er lerretsbilde/ banner brukt på visninger/under samtaler.

Den 19.november hadde vi intern førpremiere i vårt studio i Kristiansand. De inviterte dit var Knut Østrådal og et lite utvalg av hans nærmeste venner og familie, inkludert Giovanni Fusetti. Dette var en spesiell kveld for hovedpersonen Knut og oss andre.

Å vise filmen til de som kjente han da han var deprimert, var sterkt for både Knut, produksjonsteam og Knuts familie.

Etter visningen var det tid for både feiring av gjennomført prosjekt, og gode, viktige samtaler knyttet til tematikken.

Filmen hadde sin premiere på kino i januar 2021, og var den nest mest solgte filmen på NF Kino Kristiansand hele den perioden filmen ble vist (6 uker, dag/kveldsvisninger). Den har også vært vist flere andre steder i landet. Filmen ble raskt booket inn av NF Kino sentralt for visning i en rekke ulike (stor)byer. Vi hadde planlagt for en stor lansering og markedsføringskampanje i forbindelse med NF-visninger, men koronasituasjonen satt en stopp for dette. Filmen har ennå ikke vært vist i de andre storbyene, og det har vært vrient å få til visninger andre steder. Årsaken til det er nettopp denne usikre tiden; i følge innkjøpsansvarlige på kinoene så er det krevende å få besøkende generelt, og det siste året har det i tillegg vært ekstra usikkerhet, og/eller stengte saler. Det krever ofte et opplegg rundt en dokumentarfilm på kino - noe vi var forberdte på å gjøre - men med koronasituasjonen og dens smitteverntiltak/restriksjoner, så har det mange steder ikke vært mulig/forsvarlig å få til.

Første del av lansering har vært på kino, men hovedvekten av seere tror vi vil nås ved visning på strømmetjenester. Vi har tro på filmen, og planlegger en ny runde med markedsføring og visninger av filmen når samfunnet åpner mer opp. «Den deprimerte klovnen» er levedyktig på andre plattformer enn kino. Vår plan er å forsøke å få til noen flere visninger på kino, spesielt i de store byene før vi retter fokuset mot lansering på strømmetjeneste/nett.

Vi hadde satt oss som mål om å oppnå presseomtale og mediedekning av både lokal/regional og riksdekkende medier, og det har vi fått. Filmen har hatt redaksjonell omtale i Fædrelandsvennen (Kristiansand), Lillesandsposten, Altaposten og Magasinet Psykisk Helse. I tillegg har filmen vært anmeldt i Fædrelandsvennens kulturspalte, og de ga filmen en 5'er. [Anmeldelsen kan leses her.](#) NRK Filmpolitiet ved Birger Vestmo ga filmen terningskast 4, og valgte å omtale «Den deprimerte klovnen» i i prime-time på riksdekkende radio og på Filmpolitiets/NRKs nettside og sosiale media. [Anmeldelsen kan leses her.](#)

Dersom vi hadde fått visninger i de andre byene, så kunne vi fått flere omtaler. Det er tilbakemelding fra redaktører i større nasjonale medieaktører.

Vi valgte å legge hovedvekten av promoteringen på Facebook ([Den deprimerte klovnen fb](#)), i tillegg til Instagram. En del av filmens målgruppe er ikke like godt representert på Facebook, og de har vi forsøkt å nå gjennom redaksjonell omtale og opphengte plakater.

Det var tidlig klart for oss at vi ønsket å forsøke å gjøre noe mer av promoteringen; å lage noe som kunne ha verdi i seg selv gitt den tematikken vi jobbet med. Vi lagde da en rekke små promo-snutter sammen med Giovanni Fusetti og Knut Østrådal, «Klovnekløkskap», som vi har publisert på sosiale medier.

I desember 2020 arrangerte vi også et foredrag med Giovanni Fusetti i Kristiansand, som et ledd i promoteringen av filmen - samtidig som arrangementet i seg selv var bra nok til å «stå på egne ben». Kvelden var utsolgt, og besto av G. Fusettis foredrag, musikalske innslag fra Stein Roger Sordal og Kjetil Nordhus (begge fra Green Carnation) samt en smakebit fra filmen og samtale med regissør og Knut Østrådal. [Foredraget kan ses her.](#)

Innleggene våre på sosiale medier har hatt tilfredsstillende/god reach og respons, og har resultert i forventinger om filmen rundt om i landet.

Per i dag kan vi ikke si at vi har oppnådd de estimerte og ønskede publikumsmålene, og tilskriver mye av årsaken for dette på koronasituasjonen. Men filmen var, som nevnt innledningsvis i avsnittet, den nest-mest besøkte filmen de seks ukene den var på programmet i Kristiansand. Vi har tro på at filmen vil kunne oppnå visninger i flere byer i løpet av 2021 samt gode tall på nettbaserte plattformer.

Selv om vi ikke har kunnet ha alle de planlagte og bookede visningene, så har tilbakemeldingene fra de som har sett filmen vært utrolig gode - sterke og rørende. Filmen virker til å ha truffet en nerve blant mange som har savnet en slik film. Den fungerer som døråpner til samtale om psykisk helse, som støtte i å åpne opp om egne utfordringer, som motivasjon for de som sliter og som inspirerende i betydningen av å være tilstede for hverandre. Med alle disse flotte beretningene kjenner vi oss trygge på at filmen når de som trenger det, og at historien om Knut Østrådal dermed tjener sitt formål. Knuts venninne Ingrid Juell-Moe sin beslutsomhet og vennlige ansvar i å være tilstede gjennom hele den mørke perioden, og det faktum at hun gjorde et bevisst valg om å ringe hver eneste dag, har inspirert mange av seerne til å være mer bevisste på sitt eget medmenneskelige ansvar. At vi kan, og må, våge å bry oss om hverandre, og at det kanskje starter med en forpliktelse vi gjør for oss selv.

På bakgrunn av disse tilbakemeldingene vil vi påstå at filmen treffer slik vi ønsket da vi formulerte vår målsetting. Det sterkeste for oss er de personlige vitnesbyrdene - filmen har en umiddelbar kraft i at flere har turt å åpne opp om depresjon og tunge tanker. Her følger et utdrag av tilbakemeldinger, gjengitt med samtykke:

Roger Nodeland, rådgiver Kristiansand kommune:

"Takk for en rørende og berørende historie! Flott formidling og god regi gjør at vi sitter med en god og varm følelse igjennom en film med et krevende tema. Persongalleriet fylte dokumentaren med klokskap, nærhet, varme, omsorg og latter.»

Espen Slømdal, barnehagebestyrer:

«Tusen takk, Christian, for en utrolig flott film om et tema som mange kan kjenne på, i ulike grader. Glad for at du forteller denne historien»

Karin Moe Hennie, danser/forfatter:

«Hvis det er en film dere bør se, så er det denne! Knut Østrådal, jeg mangler ord. Takk for at du deler. Takk for at dere har laget denne viktige filmen. Den har satt spor. Håper den blir sett av mange.»

Liv, journalist:

«Takk for opplevelsen. Dere har to grupper publikum, tenker jeg. Vi som har vært i det mørket og de som ikke har. Jeg la merke til at du sa at du holdt deg vekk da Knut var syk. Det kjente jeg igjen, folk holdt seg vekk. Men noen unntak. Jeg festet meg også ved noe Knut sa: for å komme ut av det, må du først helt til bunns for å sparke fra. Og dette: jeg kan bli deprimert igjen, men ikke i dag. Håper denne filmen får et stort publikum og at alle kan forstå at det går an å komme ut av det og få et bra liv. "du blir ikke den gamle, gode" sa min psykiater, "men du kan bli en bra utgave av ditt nye jeg". Lykke til videre med filmen. Utrolig viktig budskap.»

Inger, fysioterapeut:

«Det var virkelig en sterk, nær og rørende film dere har laget! Den griper meg langt inn i hjerterøttene med alle sine gjenkjennelige menneskelige sider. Jeg tror filmen kan bidra til at depresjon blir mindre tabu å snakke om. Mange av følelsene dere klarer å formidle hos den deprimerte Knut er så nær opp til det «normale» følelses-registeret jeg selv kjenner på. Dessverre glemte jeg lomme tørkler - for jeg ble rørt til tårer mange ganger. Tusen takk for en sterk film!»

Martin, professor:

«Takk for en usedvanlig flott filmopplevelse i kveld! Det var klokt og det var gripende.»

Marit, tidligere deprimert:

«Hei. I går kveld var jeg å så filmen «Den deprimerte klovnen». Den gjorde et sterkt inntrykk på meg. Jeg har opplevd det samme som læreren din, men aldri møtt noen som har vært i det mørket veldig lenge.

For meg ble dette en opplevelse som var både god og smertefull.

Jeg håper filmen vil bli sendt på nrk, og den burde bli brukt i videregående, den vil kunne bli viktig for pårørende og venner og for helsepersonell.

Hele dokumentaren var så gjenkjennende.

Det var min bror som sa at jeg burde se den. Han var den som i måned etter måned, dag etter dag trofast ringte meg kl 21.40. Han og et knippe gode venner ga ikke opp.

Jeg ønsket bare å få dø.»

«Dagmar», musiker:

«... Det var sterke saker. Så ikke den komme. Ante ikke hva jeg skulle se - har vandret i mørke selv. Og kjente meg igjen i mye her.»

Elisabeth, deprimert:

«...filmen traff meg med stor kraft. Jeg er selv deprimert, og har vært i et trykkende mørke lenge. Takk for at dere forteller denne historien. Tårene mine renner fortsatt, men det er som jeg kjenner et lite frø av håp om at det kan bli bedre om bare jeg holder ut.»

Petter:

«Det er rart hvordan denne filmen har åpnet opp samtaler om depresjon og tunge tanker på ulike arenaer. Takk for utrolig viktig film»

Dette utvalget av tilsendte tilbakemeldinger i tillegg til flere er for oss bekræftelse på at filmen treffer en målgruppe og ser ut til å virke slik vi turte å håpe på.

Vi kjenner på ydmykhet og takknemlighet over alle de sterke, personlige tilbakemeldingene vi har fått fra mennesker som har sett filmen.

Konklusjon og videre planer

Vi fortsetter å jobbe for å oppnå flere visninger i tråd med at samfunnet nå åpner mer opp. Planen er å kjøre en ny runde med markedsføring og promotering av filmen høsten 2021. Vi har en god mengde markedsføringsmateriale. NF kino har booket filmen, så det er naturlig å intensivere dette arbeidet når filmen settes på deres program. Den markedsføringen NF kino gjør for sine filmer vil også være konstruktiv for «Den deprimerte klovnen».

Kinofilm er ferskvare, så det kan by på utfordringer å «gjenoppta» markedsføring og kinovisninger. Dersom vi vurderer det som lite hensiktsmessig å fortsette på kinomarkedet, vil vi gjøre filmen tilgjengelig på strømmetjenester som VimeoOnDemand, AppleTV og andre.

Vi er åpne for, og jobber for, å få til gode samarbeid med interessante organisasjoner og nettverk for spesialvisninger. Slike samarbeid vil øke oppmerksomheten rundt filmen, og bidra til at flere får sett den.

Vi vil også forsøke å gjøre filmen tilgjengelig på Filmbib.

Både strømmetjenester og filimbib vil gjøre filmen lett tilgjengelig for enda flere, og er et godt alternativ. Denne vurderingen sitter vi med nå.

Prosjektet har opplevdes som meningsfullt, viktig og spennende. Vi har alle en positiv opplevelse av gjennomføringen og sluttproduktet. Det har vært en spennende og lærerik reise. Bildet under er av kjernen i prosjektgruppen; kreativ produsent og eier av Amodeivisual AS Rikard Amodei, regissør Christian Wullf og utøvende produsent/prosjektleder Malene Oppheim.

Vi er takknemlige for den støtte og tillitt vi har fått fra våre finansører og rådgivere underveis gjennom hele prosjektperioden!

Rådet for psykisk helse vil fortsette å prioritere markedsføring av filmen «Den deprimerte klovnen», ikke minst når den kommer på Vimeo on Demand, Filmbib, AppleTV etc.

Malene Oppheim, prosjektleder.